

Motto: La omul sărac și burta-i verde...

O, DOAMNE...

Din colț în colț, mă uit în jur,
La toți glumeții de pe-aici
Și viața mea de om matur
Îmi vine-n minte-n porții mici.

Mă văd un puști cu coș pe nas,
De doamna gazdă-mbrățișat
Și dus... la școală, pas cu pas.
O, Doamne, ce-am evoluat...

Pletos apoi, mărșăluind,
În uniformă de soldat,
La Roza Lia de pe grind,
O, Doamne, ce-am evoluat!

În amfiteatre, chinuit,
De-o profesoară, în opinci
Evoluam, des `lănțuit,
Dorind, în taină, nota cinci.

Pe ici-pe colea, sughițând,
Cu suc și ceaiuri îmbiat,
Antialco`lic, până când...
O, Doamne, ce-am evoluat!

Și-n iarnă-apoi, ademenit,
Trecut-am pragul, încălțat
Mai bine... bine „potcovit”,
O, Doamne, ce-am evoluat!

Ca-ntr-un de-a pururi alt turnir,
Evoluat-am sub papuc,
Precum sub scut, mai abitir
Decât *nebunii* pe facebook.

Cu cât înaintam spre-amurg,
Cu-atât mă depărtam de pat,
Orbecăind prin vechiul burg.
O, Doamne, ce-am evoluat!

N-aveam averi, de bani ferit,
De ce, nu știu, cumva ciudat,
Eram și trist, și fericit.
O, Doamne, ce-am evoluat!

Scriam pe frunze, câte-un vers
Potrivnic normei, criticat
De critici mici, cu chipul șters,
O, Doamne, ce-am evoluat!

Că uite,- acum, se strâng puhoi
Hermeneuți vestiți în sat,
Când scriu și șterg, pe zeci de foi...
O, Doamne, ce-am evoluat!

Dar cât aș fi de mulțumit,
La „Gura”, premiu de-aș lua,
(Cu tot cu muza-mi, negreșit)
O, Doamne, ce-aș evolua...

Motto: La omul sărac și burta-i verde...

EVOLUȚIE IN INTEGRUM

(din cugetările unui maimuțoi)

E evoluția un dar

Lăsat cadou,

De Dumnezeu și omul, clar,

E jos, din nou.

Cu fiecare alt mitan

De veac plăpând,

„Evoluează” an de an...

Dar până când?

Demult, ca mine și ca noi,

Sărind prin pom,

Cu măru-n dinți și cracii goi...

Acum e om.

Ajuns la mult doritul foc,

Din zeci de părți,

El se-ncălzește azi, pe loc,

Cu mii de cărți.

Învârte roata-n praf de drum,

Fără motiv,

C-ajunge mort, ca noi, oricum,

Definitiv.

Trimite nave către cer

Spre stele mii,

Dar, dintre ele, toate pier

Pe unde-or fi.

Își face blocuri pân` la nori

Și păsări rock,

Dar cum să poți gândi că zbori

Când stai la bloc?

Pe sub pământuri sapă des,

Cotlon – cavou,

Și ca gândacii, oameni ies

De la metrou.

Din ce în ce mai idioți,

Îngrozitor,

Ca să trăiască, pun roboți

În locul lor.

Să se-plinească până-n dinți

De fandaxii,

N-au mamă, tată, nici părinți

Și nici copii.

...

Sătul să facă-ntr-una sluj,

În veac sărac,

`Napoși se urcă-un om din Cluj

În vechi copac.

Mă bucur mult, e-un suflet pur,

Am anturaj,

Mă uit la el, mă uit în jur

Și prind curaj...

Motto: La omul sărac și burta-i verde...

CIOBAN ȘI POET. EVOLUȚIE?

Ca-n brânză, pătrunde poetul
În inima muzelor sale,
Trimite `nainte trompetul
Să cânte poeme-abisale.

E magic în vorbe, completul,
Cum nu-s nici în deal, nici în vale,
Ca-n brânză pătrunde poetul
În inima muzelor sale.

Din urmă, ciobanul, proclletul,
Ajunge rapid, pe-altă cale,
Tot unde, cu versuri și-ncetul,
Clamând evoluții totale,

Ca-n brânză, pătrunde poetul.